

**Søndag den 14. Juni 1936
har Hospitalet Besøgstid fra
kl. 12-1.**

Dronning Alexandrines Hospital.

koyrur kongurin frá skipinum niðan á royndarstöðina í Høyvík, meðan drottningin koyrir til Heimavirkíð, Hvíldarheimið og hospitalið. Kl. 16,15 fer kongaparið til ámtmannin, haðani verður so farið umborð kl. 20.

Mánamorgunin kl. 8,30 fara skipini av Havnini til Vestmanna, har stoggad verður frá kl. 11-22.

Frá aðrari stöu eru vit bidnir at siga frá, at almennur føroyskur dansur verður í Sjótleikarhúsinum í annaðkvöld. Tey, ið eiga føroyskan búna, vera biðin um at vera í honum í dansinum.

* * *

Norðuroyastevnan.

Stevnan byrjaði leygarkvöldið við kappróðri. Kvinnubáturin úr Fuglafirði róði móti einum Klakksvíkarbáti og vann av honum. — Sunnudagin róðu Havnarkvinnur móti hesum sama Klakksvíkarbáti, eisini tær vunnu. — Síðani róðu seksmannaförini, fimm bátar mannafrí róði móti hálvaksum dreingjum; »Grani« úr Klakksvík var fyrstur. Try áttamannaförin róðu so; »Gerðabáturinn« vann. Bert tvey vóru tiggjumannaforini, ið róðu, »Havnabáturinn« vann. — So var hondbóltsleikur millum eitt lið av kvinnum úr Klakksvík og annað úr Havn. Klakksvíkarjentur vunnu við 5 málum móti 2. Í fótboldsleikinum millum Tvóræmni og Klakksvíkskingar vunnu Klakksvíkskingar við 2 málum móti 1. Tann leikurin sum fór fram millum teir yngru spælararnar úr hesum plássum, stóð á jøvnum.

* * *

Soleiðis var Noreg fyrri mær tíðliga í barnadøgum. Men so hvørt min heimur vaks, so hvørt vaks eisini Noreg, himmalin hevði seg upprá, skerðið øktist so smátt um smátt og varð til endans eitt stórt, stórt land handan hav.

Nú eg skrivi hetta, siti eg fram á borðið við hondini fyrri eygunum og royni at mana barnadagarnar fram fyrri meg aftur. Hetta er á miðjari nátt, og eg eri einsamallur. Best sum eg siti, er tað mestsum faðir kemur stillisliga inn, tekur eitt landkort rullar tað sundur frammanfyrri mær og peikar á nakrar ovurfinar træðir, ið eru spentir yvir Atlantshavið. So verður hann standandi stillur og hyggur spurin upp á meg.

»Jú, faðir, væl minnst eg: Hetta eru træðir, ið tygum knýttu millum Noreg og tygara børn.«
So setir hann seg niður hinumegin borðið.

Faðir, minnst tygum fyrstu ferð, tygum tóku meg við niðan á fjall og vistu mær, hvussu vordðið ið var hinumegin. Aldri havi eg sæð heiminn so stóran sum tann dagin, aldri hevur heimurin hugtikið meg sum tann dagin.

»Nei, sum fjallini eru hæg.«

»Ja, . . . jú, tey eru hæg, men tað eru tó tey, ið hægri eru.« Og so segdu tygum mær frá teim norsku stórfeilunum, sum gyrd í skóg, gyrd í is hevja sínar grótskorar hátt yvir Noregs land. Og

Basarur.

Tá tað er givið okkum loyvi til tess, er ætlanin at halda basar komandi ólavsku í Havn fyrri Sjómansheiminum í Havn. Saman við basarinum verða burturlutan, tombola eydnuhjól o. a. Vit undirskrivaðu loyva okkum hervið at heita á fólk í øllum Føroyum við bøn um at hjálpa til at styðja Sjómansheimið, so at tað kann verða fort fyrri at halda fram við arbeiði sínum. Gávur av øllum slegum kunnu verða sendar til ein og hvønn okkara.

Tórshavn, 25. mars 1936.

Virðingarsamt

Basarkomitéin fyrri Sjómansheimið:

Frú próst Dahl. Sigríð Christiansen. Petrine Nicholajsen. Megnine Hansen. Anna Eidesgaard. Johanne Restorff. Poulina Christiansen. Else Rubeksen. Louise Højgaard. Rasmine Rubeksen. Poulina Joensen. Jensine Olsen. Hansine Rein. Anna Sofie Mohr. Soffie Arge. Lina Rein. Maria Hansen. Christina Johansen. Mathia Rubeksen. Frk. Helena Djurhuus. Frú Mina Zachariasen. Elisabeth Weihe. Elisabeth Christiansen. Frk. Henriette Hansen. Frú Thomine Joensen. Caroline Hejlesen. Frk. Helene Barentsen. Frú Sanna av Skarði. Simona Niclasen. Frk. Lorenze Kragesten. Frú Poulina Joensen. Ragnhild Clementsen. Elisabeth Jacobsen. Helene Mortensen. Helga Rubeksen. Edil Djurhuus. Dagmar Johansen. Johanna Jensen. Anna Ellingsgaard. Frk. Elsebeth Mortensen. Tórshavn. Ingrid Mortensen. Maia Mortensen. Argjum. Frú Ingeborg Jacobsen. Frk. Jensine Jacobsen. Anna Sofie Højsted. Hvalvík. Frú Elia Gregersen. eldra, Syðrugøtu. Ragnhild Simonsen. Gotugjógv. Frk. Helga Christiansen. Nordragotu. Frú Hansine Højgaard. Olivia Andreasen. Húsum. Louise Joensen. Frk. Marie Jacobsen. Hósvík. Frú Elisabeth Olsen. Marie Jacobsen. Skála. Sigga M. Poulsen. Kunoy. Frk. Hansine Samuelsen. Hansine Andreasen. Vík. Elisabeth Joensen. Frú Anna Helene Eldevig. Elduvík. Frk. Simona Johannessen. Hvannasund. Lærarinna M. Clementsen. Skávoy. Frú Elisabeth Mørk. Sandvík. Frk. Kristine Skaalum. Sanna Vest. Hvalbæ. Maria Bech. Kristene Dam. Porkeri. Edith Mikkelsen. Edith Dahl. Mariane Næs. Vágur. Poulina Jensen. Elisabeth Vestergaard. Sunnbæ. Frú Henriette Nolsøe. Poulina Højgaard. Elisabeth Eliassen. Trongisvágur. Karen Tausen. Fámjin. Sigga Rasmussen. Dagmar Joensen (hús). Maria Samuelsen. Miðvági. Frk. Sigríð Joensen. Ragnhild Johannessen. Oyðarfirði. Maren Petersen. Maria Petersen. Mykladal. Martine Joensen. Sofie Nielsen. Frú Margrethe Nielsen. Sandavágur. Nicoline Simonsen. Magdalene Haraldsen. Vestmanna. Anna Danielsen. Solmundarfirði. Louise Højgaard. Karlina Højgaard. Jana Højgaard. Rituvík. Sanna Absalonsen. Frk. Edith Petersen. Viðareði. Frú Sanna Joensen. Olivia Joensen. Frú Marie Petersen. Klaksvík. Rasmussen. Hjósmóðir. Fugloy. Frk. Sigríð Johannessen. Frú Lena Jacobsen. Tøftum. Jona Johannessen. Nes. Julie Petersen. Johanne Marie Jacobsen. Fuglafirði. Susanne Johansen. Frk. Maren Rasmussen. Strendur. Sanna Joensen. Gjógv.

holde Befolkningen nede i en Slags Bedøvelsestilstand og søgte at opnaa denne ved at oversvømme Landet med ukontrolleret Opium ad hemmelige Kanaler. Paa Grund af Landets Grænseudstrækning og de nuværende indenlandske Forhold var det umuligt for den Ansvarlige kinesiske Regering at dæmpe op for denne Landefare.

En mere bestemt Ytring af Dr. Hoo, der direkte tog sigte paa Japans Del i denne forbudte Opiumstrafik, underbyggedes af den engelske Delegerede i den permanente »Central Opium Board« Mr. Lyall. »Hvis den kinesiske Befolkning«, sagde denne sidste Sagkyndige, »en skønne Dag faar Øjnene op for og forstaar, at det er Japan, der er Skyld i alle de tallose Men-

neskeliv, der er ødelagt af Opium-Misbruget, vil Hadet til dette Ørige vokse som et Bjerg, der igennem Generationer vil umuliggøre nogen som helst Forstaaelse mellem disse to asiatiske Magter«.

Som Svar paa disse forskellige Angreb kunde den japanske Delegerede i Geneve kun sige, at han ikke var tilstrækkeligt inde i disse Forhold til at kunne bestride Rigtigheden af dem, men han var overbevist om, at den japanske Regering vilde gøre alt, hvad den formaade, for at bringe Orden i det kinesiske Rige, hvor der endnu fandtes utilstedelige Tilstande.

Krígsgj?

I gjár frættist, at japansk og kinesisk herlið vóru brostin saman í Kína. Tað er ilt at segja, um har kann fáast friður aftur í lag á hesum sinni; forholðið hevur leingi verið spent millum hesi londini.

„Smiril.“

I Anledning af Kongebesøget sejler »Smiril« til Sudero via Skaalevig **Lørdag den 13. Kl. 6.30. Samme Dag fra Vaag til Tveraa.**

Lørdag Aften eller Søndag Morgen Ekstratur til Thorshavn via Skaalevig. Natten til Mandag Kl. ca. 3 fra Thorshavn via Skaalevig til Sudero.

Mandag den 15. sejles planmessig.

Thorshavn, den 9. Juni 1936.

Administrator.

Byrsur.

Duplutar og einkultar haglbyrsur, ásamt riflur, sera góðar, fáast hjá undirritaða til prísir frá kr. 33,00 og upp eftir.

Eisini selji eg ein innstallingsmotor 2½ hk, lítið brúktan, sera biligan.

D. P. SPLIDT
á Nesi, Vág.

tygum segdu so frá, at eg sá fjallini glógva í gulli, at eg sá fjallini rivna og flotar av bergtikum monnum koma stynjandi úr gjáunum. Og tað stóð ein gjóstur av duldari røðslu imóti mær, ein gjóstur av nátt og hvírrari háttign.

Vit sótu og hugdu eystur í hav, og tygum lærdu meg at fata, at sjónarringurin ikki er heimsins endi, men at tað var siglandi nógv, nógv longri. — »Ja, men sigla vit nú alsamt handan vegin, hvar koma vit so?« spyrji eg. — »Til Noreg,« svaraðu tygum.

Og so segdu tygum mær frá, hvussu okkara gomlu forfedrar vóru komnir siglandi eystan úr Noregi; og eg sá bátarnar fyrri mær har úti á havi, sá teir koma strúkandi við fullum seglum og við skínandi skúmfonn um æsingarnar, eg sá bátarnar leggja at, eg sá norskar hersar bera sínar ognir á land og reisa búgv og bygdir á hesum oyggjum.

Minnst tygum eina ferðina, tygum tóku okkum børn við til strandar at siggja eitt rektaræ, ið var komið upp á land? Tygum segdu okkum, at hetta var ein planta, og vit undraðu okkum. — Hvat skuldu vit annað, vit ið ikki hevdu sæð eina plantu, ið størri var enn heimla. — Vit kluvu upp á klótuangarnar, settu okkum at ríða á teimum, lupu niður av aftur, lupu útan um træið og dansaðu, vóru so forvitin eftir at hoyra, hvaðani tað var komið, og vildu mestsum noyða tað til at siga okkum eitt sindur um seg sjálvt og tað fjara sjáldsama stað, har tað hevði staðið og vaksið.

»Træið er komið rekandi úr Noregi,« segði faðir.

Minnst tygum ikki eina jól, tygum høvdu keypt

eitt jólatræ? Vanligt var, at vit gjerdu jólatræini heima, neqdu nakrar víðsænsar saman til at vera bulur og greinar, bundu so lyng uppá. Men so hesi jólini, tá móðir læt upp fyrri okkum, tá var tað ein grann, har stóð, ein dimmagren, tjúkkvaksin grann, skínandi av ljósi og høgtið. Vit stóðu mállays. — Hvar ið jólatræið hevði staðið og vaksið?

»Jú, tað var vaksið í Noregi.«

»So fara norskt børn ikki í hagan at royta lyng til jóla?«

»Nei, í Noregi fara børnini bert í skógin og taka sær eitt jólatræ.«

Og meðan dagar og nætur mættust í dalinum tær longu skýmingarløturnar, savnaðu tygum okkum børn um fyrstaðin har heima, og segdu okkum segur um Noreg, um teir stóru skógirnar, trøini, djórini og um menniskjuni, ið buðu har. Tygara segur fyltu okkum, tær vóru fyrri okkum ein heilur heimur fullur av lívi og lítum, eitt barnahugans himmirki, ibygt av øllum, ið vár túndaragarni droymandi og yrkjandi fólkaendi hevur givið navn og skapilsi.

Soleiðis sá taðir og segði frá søgum um landið, hann aldri hevði sæð, um skógirnar har hann aldri hevði sett sín fót.

Alt hetta og tvífalt meir eru træðir, ið tygum faðir knýttu millum tað stóra fedrannalandið handan hav og tygara børn har heima. Og tygum vistu ikki av, tygum gjerdu hetta, tað kom sjálvkravt, tað var